

**Voor vampiers, feeën
en mensen overal!
En voor mijn
oma en opa.**

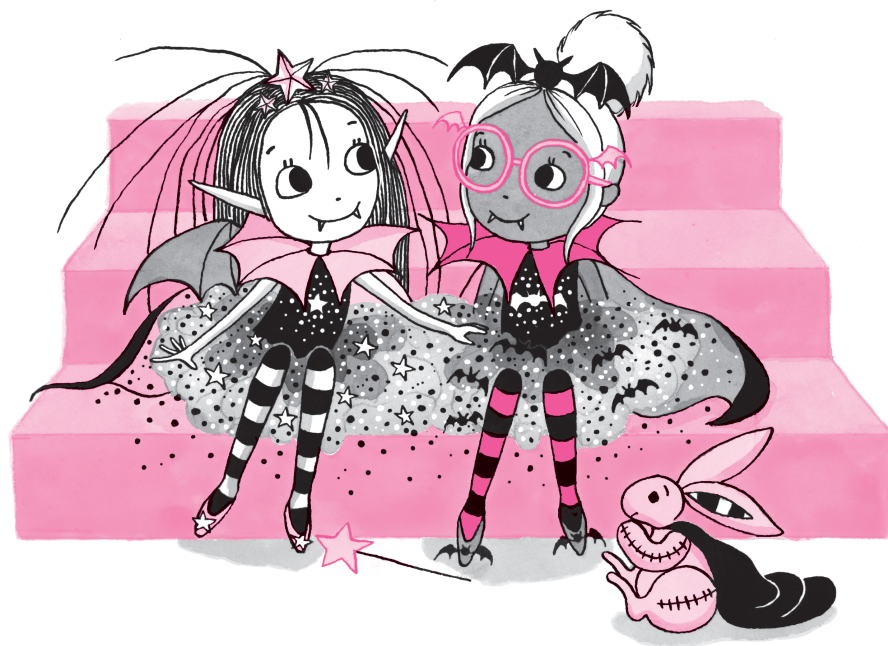
www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Copyright © 2019 Harriet Muncaster
Isadora Moon Puts on a Show werd voor het eerst gepubliceerd
in het Engels in 2019. Deze vertaling is gepubliceerd
met toestemming van Oxford University Press.
Nederlandstalige uitgave: © 2021 Standaard Uitgeverij
F. Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Vertaling: Katleen Olaerts
Alle rechten voorbehouden
ISBN 978 90 02 27484 8
D/2021/0034/328
NUR: 282
Gedrukt in de EU

ISABELLA MAAN

Isabella geeft een show

Harriet Muncaster

STANDAARD UITGEVERIJ

Lieve lezer,

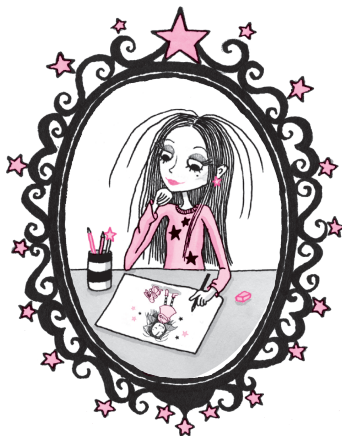
We hebben allemaal weleens het gevoel dat we er niet bij horen, of dat we niet zo goed zijn in sommige dingen als andere mensen. Isabella Maan kan niet zo snel vliegen als andere vampierkinderen, en ze kan niet zo goed toveren als andere feeënkinderen. Er lijkt niemand net zoals zij te zijn.

Maar dat maakt haar juist bijzonder. Ze is uniek en betoverend op haar eigen manier – en dat ben jij ook! Er zullen dingen zijn waar je niet zo goed in bent als andere mensen, en dingen waar je beter in bent.

Er is ook één ding waar je beter in bent dan wie dan ook ter wereld, en dat is jezelf zijn!

Ik hoop dat je het leuk vindt om te lezen waarom anders zijn Isabella Maan zo bijzonder maakt.

Met magische groeten,
Harriet Muncaster x

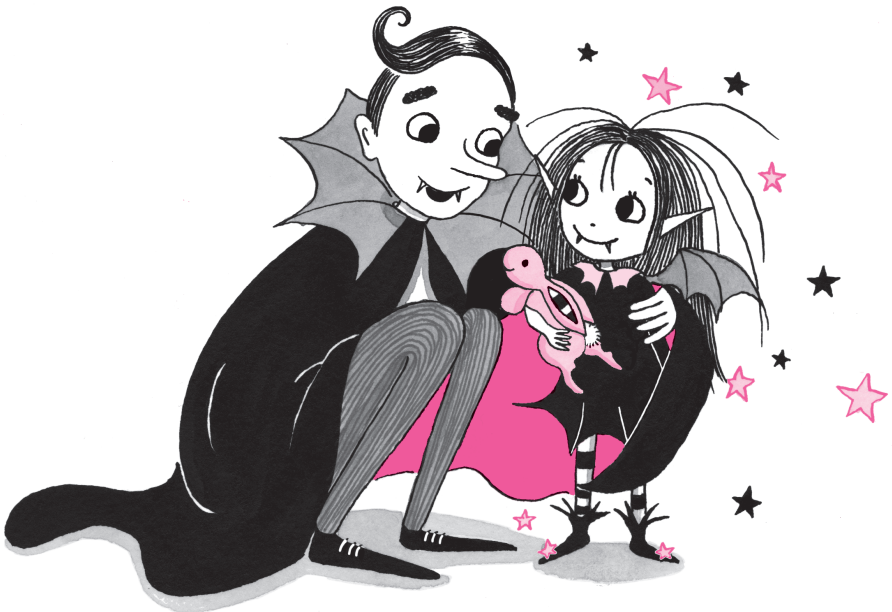

‘De nachten worden langer’, zei papa, die uit het raam naar de duistere hemel tuurde. ‘Het jaarlijkse vampierbal komt eraan!’

Mijn papa is een vampier en hij vindt het heerlijk wanneer de avonden donkerder worden en de lucht tintelend koud is.

‘Je favoriete gebeurtenis van het jaar!’ zei mama, die haar planten op de vensterbank aan het gieten was. Mijn mama is een fee (wat van mij dus een vampierfee maakt!) en ze houdt van de natuur. Ons huis staat altijd vol bloemen.

‘Zo is dat’, zei papa, en hij sloeg zijn arm om me heen. ‘En dit jaar wordt het extra speciaal. Isabella is nu oud genoeg om mee te gaan!’

‘Ik kan niet wachten!’ zei ik. ‘En Roze Konijn ook niet. Hij *mag* toch meekomen, hè?’ Roze Konijn was vroeger mijn lievelingsknuffel, maar mijn mama heeft hem met haar toverstokje levend gemaakt. Hij gaat overal met me mee.

‘Natuurlijk,’ zei papa, ‘als hij maar een echte vampiercape draagt.’

‘O jippie!’ zei ik. Ik kreeg er meer en meer zin in.

Papa zoog lang aan zijn rode sap. Zoals alle vampiers eet en drinkt hij alleen maar rode dingen. ‘Er is nog één ding’, zei hij. ‘Dit jaar is het bal een beetje specialer dan anders. Het wordt gehouden in de nacht van een bloedmaan!’

‘Een bloedmaan!’ zei ik. ‘Wat is dat?’

‘Dat is wanneer de maan laag aan de hemel staat,’ zei mama, ‘en de aarde zich tussen de zon en de maan bevindt, waardoor die een rode gloed krijgt. Het is heel mooi!’

‘Ja’, zei papa. ‘En de laatste keer dat er een vampierbal was in de nacht van een bloedmaan, was ik nog een jongen. Om het te vieren hebben ze alle jonge vampierkinderen gevraagd om een nummertje te doen voor iedereen. Het wordt een soort talentenjacht!’

‘Een talentenjacht?’ zei ik ongerust.

‘Ja’, zei papa. ‘Maar het is niks om je zorgen over te maken. Ik weet zeker dat je iets fantastisch zult bedenken. En je kunt altijd

samen met een van de andere vampierkinderen optreden!

‘Maar ik heb geen vampiervrienden’, zei ik. ‘Ik ga naar een mensenschool!’

‘Ah, ja’, zei papa. ‘Nou, dat is oké. Je kunt ook gewoon alleen optreden. Er zullen maar een paar honderd vampiers zijn.’ Met een luidruchtige slurp dronk hij zijn sap op.

‘Een paar honderd!’ riep ik uit, en mijn hart begon vliegensvlug te rikketikken. ‘Dat is meer dan iedereen in mijn school!’

